

Potruga za srećom

Na samom je početku bajke, kao i kod svake druge, dozvoljeno početi riječima... Jednom, pa zapravo ne tako davno, iz jednog prekrasnog ružičastog tulipana rodila se majušna vila. Bila je sićušna, krhka i zbog toga je još mnoge dane provela u cvijetu. Dani su prelazili u tjedne, a tjedni u mjesece, a mala je vila ostala u svom cvijetu. Najviše se veselila zvijezdama što su noću sjale poput tisuće malih krijesnica. Svake ih je večeri pomno promatrala. Brojala ih je u svim redoslijedima, davala im imena i često zamišljala da je gore među zvijezdama. Jednoga se jutra mala vila probudila uz glasan zvuk zujanja. Isprva se preplašila i podigla pogled da vidi što to stvara takvu buku. Provirila je iza latice cvijeta koji se pokraj nje činio poprilično velikim. Vidjela je velikog i okruglog stvora žute boje s crnim prugama.

„Dobar dan“, prozbori mala vila.

„O, dobar dan!“ iznenada se okrene velika žuta prilika i zagleda se u malu vilu.

„Oprostite, ali možete li zujati malo tiše, stvarno bih voljela spavati“, rekla mu je pomalo pospano.

„Možeš li pitati Sunce da sja slabije?“ vidno se razljuti stvor. Mala vila bila je uvrijeđena njegovim odgovorom. Nekoliko trenutaka je trajala tišina, pa ju je mala vila prekinula pitanjem:

„Tko ste vi?“

„Ja? O, pa ja sam ti Ratko, bumbar Ratko. Prijatelji me vole zvati i Zastrašujući Ratko.“

Bumbar je bio gizdav i umišljen.

„A, tko ste vi ljupka djevo i zašto ne izađete iz tog smiješnog tulipana?“ upita gizdavi Ratko.

„Ovo nije smiješni tulipan. I ne izlazim iz njega, nikad!“ zaključila mala vila pomalo uvrijeđenim tonom.

„Oh, pa ja Vas nisam htio uvrijediti i oprostite mi, ali zašto ne želite izaći iz tulipana?“ pitao je bumbar. Mala vila na to nije imala spreman odgovor. Nikada nije razmišljala o tome zašto ne želi izaći. Jednostavno joj ništa nije trebalo osim zaštite, topline cvijeta i pogleda na zvijezde noću. Kada je bumbar vidio da mala vila ne odgovara prekinuo je tišinu: „Zaista, vilo, čini se da vi baš ne znate puno o svijetu s obzirom da niste vidjeli ništa više od ružičastih latica ovog divnog tulipana.“

Mala vila se osvrne oko sebe i promotri latice ovog njenog uistinu divnog doma. Prozbori naposljetku: „Vidjela sam zvijezde.“ Na to bumbar ozbiljno odgovori maloj vili: „Zvijezde su zaista čudesna stvar, nisu li? Lete i sjaje. Svake večeri. Uvijek dođu na vrijeme i nikad ne čine pogreške.“ Maloj se vili svidjelo što bumbar ozbiljno shvaća nešto što ona toliko cijeni, pa uz osmijeh odgovori: „Vidiš! Zaista mi ne treba ništa osim udobnosti ovoga cvijeta.“

„Tako nikada nećete pronaći sreću“, tužno odgovori bumbar.

„Pronaći sreću?“ ponovi mala vila. Nije znala što točno znači pronaći sreću. Bumbar je izgleda nije čuo. Osvrtao se oko sebe. Gledao je malo zemlju, malo nebo, promeškoltio se, izbacio trbuščić, a iz leđa su mu izašla krila...

„Zbogom. Moram ići!“ rekao je i mahnuo dok se uzdizao sve više i sve dalje. Mala je vila dugo promatrala njegov odlazak sve dok se nije izgubio u daljini. Bilo joj je žao što je Ratko otišao tako brzo. Zaista je htjela saznati gdje se to sreća skriva da je može pronaći.

Te je noći gledala u zvijezde puno nemirnije nego ijedne do tada. Zaista je željela pronaći tu sreću i pitati je zašto se skriva. „Je li svijet velik poput neba i mističan poput zvijezda?“ pitala se.

Sljedećeg se jutra probudila i zagledala u ružičaste latice. Nije htjela ostatak života provesti u ovom cvijetu. „Izaći ću i pronaći sreću!“ zaključila naposljetku. Izaći iz cvijeta nije bilo toliko teško koliko je mislila. Jednostavno se spustila niz dugu zelenu stabljiku i odjednom se našla u nepoznatom prostoru. Iako je cijelu livadu svakodnevno promatrala iz sigurnosti cvijeta, sada joj se činila nekako zastrašujuća i velika. Nije bila skroz sigurna kamo da krene. Koračala je livadom i išla od cvijeta do cvijeta kad je ugledala majušnu gusjenicu kako žvače veliki zeleni list. „Dobar dan!“ kaže mala vila i priđe joj. No, gusjenica nije odgovarala već se zagledala u malu vilu i još brže žvakala svoj list. „Ispričavam se na smetnji“, počne oprezno mala vila, „malo sam zalutala, znate, ovo je sve tako veliko.“ Gusjenica je sada progutala list, nakašljala se i upitala: „Zalutala? Jesi li se izgubila?“ Mala vila odmahne glavom: „Ne, znam put natrag, ali nikako ne mogu pronaći sreću. Zna li možda gdje da je potražim?“ „Nažalost, ne mogu ti pomoći. Imam, zaista, mnogo toga za spremati prije jeseni, a i kad bih imala vremena ne bih znala gdje potražiti sreću“, kaže gusjenica ljubazno i malko posramljeno. Mala vila se ražalosti i krene dalje.

Hodala je još dugo vremena kad je naišla na skakavca. Bila je već poprilično umorna za razgovor, ali se odvažila pozdraviti ga: „Dobra večer.“ Skakavac se ponosno okrene. Nosio je sićušno odijelo koje je njegovom uskom tijelu pristajalo. Imao je crvenu leptir mašnu pa čak i štap. Izgledao je baš kao pravi gospodar ove livade. „Dobra večer, madam!“, prozbori on i pogleda je ispod naočala.

„Oprostite, gospodine skakavče“, reče mala vila, „znate li možda gdje mogu pronaći sreću?“ Skakavac se još bolje uspravi i reče: „Ja sam je pronašao.“ Mala vila osjeti uzbuđenje koje je bilo jače od njenog umora. Krilima je zalepršala i sva je sjajila od sreće. „Gdje je? Gdje je?“ ponavljala je. Skakavac je odlučio povesti sa sobom i pokazati joj sreću.

Stigli su do mjesta koje je bilo sasvim prekriveno lišćem u raznim bojama. Bile su tamo i krijesnice koje su bez obzira na kasne noćne sate stvarale privid danjeg svijetla. Svugdje su bili skakavci koji su se odlično zabavljali. Nisu bili obučeni u odijela niti su bili ozbiljni kao skakavac kojeg je mala vila prvog upoznala. Njihov je smijeh i ples bio primamljiv. Među mnoštvom skakavca bila je i jedna leptirica koja je sve šarmirala svojim lakim plesnim potezima. Mala je vila osjetila želju da im se pridruži u njihovoj zabavi. Približila se skakavcu koji je nosio kuharsku kapu i nešto smiješno dobacivao ostaloj dvojici na drugoj strani. Kada su vidjeli malu vilu naglo su zašutjeli. „Vi niste skakavac“, prozbori kuhar. „Naravno da nisam“, osmijehne se mala vila i reče: „Ja tražim sreću, rečeno mi je da je ovdje. Možete li mi ikako pomoći?“ Skakavci se pogledaju i taman kada je jedan od skakavaca otvorio usta da nešto kaže glazba je tako glasno zasvirala da mala vila ništa nije čula. Oko nje su svi plesali i činilo joj se da ih je svake minute bilo sve više. Glazba i ples postali su joj zamorni i nije više htjela ostati u društvu skakavaca.

Bila je tužna što nije pronašla sreću, ali je bila sigurna da sreća nije među tim glasnim i nepristojnim skakavcima (bar ih je takvima mala vila smatrala). Ozlovoljena, napustila je njihovu zabavu i zaputila se nekamo u noć.

Narednog dana upoznala je zeca koji ju je skoro pregazio. „Hej!“ Naljutila se.

„Oprosti, oprosti, nisam htio“, reče zečić i približi se maloj vili. „Mogu li ti se kako iskupiti?“ reče. Mala se vila više nije ljutila, pa ga je upitala: „Znaš li možda gdje mogu pronaći sreću?“ Zečić je brzo micao majušnim nosićem kao da razmišlja. „Mislim da ti mogu pokazati gdje je sreća. Želiš li poći sa mnom?“ Mala vila kimne i popne se zečiću na leđa. Opet je osjetila uzbuđenje i novi nalet nade. Išla je brže nego ikada prije, a godila joj je toplina zečevog toplog i mekog krzna. Nisu dugo putovali do odredišta (malog slatkog vrta). Mala vila je pomno

promatrala vrt i pitala se gdje se tajanstvena sreća skriva. Zeko je, čim je vila sišla, oprezno uzeo mrkvicu ,tako da vlasnici ne primijete, i počeo je grickati. Uzeo je zatim rotkvicu pa kupus, pa još malo mrkve. Vila ga je promatrala kako jede i uživa, ali ona nije bila zadovoljna. Je li joj zec lagao? Zašto joj je rekao da se ovdje nalazi sreća kad je ovaj vrt ništa više nego dom svom tom povrću. Prekrižila je ruke, podigla glavu i zaputila se u nepoznato.

Naišla je i na pčelu koja joj je kao odgovor na pronalazak sreće pokazala veliku košnicu meda. Mala je vila otišla i tada. Bila je tužna jer je mislila da su je svi prevarili. Gubila je nadu i počela se pitati postoji li uopće za nju sreća. Još je neko vrijeme hodala i promatrala zvijezde. Bilo je zaista kasno i maloj se vili spavalo. Odlučila se odmoriti na jednom listu. Brzo je utonula u lijep san kojeg su krasile misli o danu kad će pronaći sreću.

Probudi je naglo nešto nalik potresu. Ogromna se galama prolomila mjestom na kojem je bila mala vila, no nije mogla vidjeti onoga tko je krivac te buke. Ubrzo je oko sebe zapazila mnoštvo dječjih nogu koji su trčkarali oko nje. Djeca je ,izgleda, nisu primijetila. Igrali su se skrivača i trčali, zamalo zgazivši je. Mala vila koja ništa nije voljela koliko i mirno jutro vrlo se uzrujala. Poletjela je u zrak.

„Možete li se malo stišati, molim vas?“ rekla je.

Djeca je nisu čula. Nastavila su svoju igru bez ikakvog znaka isprike maloj vili.

„MOŽETE LI SE MALO STIŠATI?“ ponovi glasno mala vila, ovaj put uvjerena da će je čuti. No, nitko je i dalje nije primjećivao. Doduše, mala vila bila je suviše malena da bi je itko primijetio ili čuo njen tihi glasić. Ona odustane i odluči sjesti na jedan od cvjetića tog dvorišta u kojem se našla. Sjedila je i poželjela da je opet u svom cvijetu. Izgubila je nadu za pronalazak sreće, a nitko koga je dosad srela nije bio ljubazan prema njoj onoliko koliko se nadala. Na kraju je briznula u plač.

Osjetila je nečiji pogled i podigla glavu. Ispred cvijeta sjedila je djevojčica i promatrala je. Pogled joj je bio iskren i čist, a obrazi rumeni. Kosa joj je bila svezana u dva repa koja su neposlušno stršala na njenoj glavici. Pogledala je malu vilu još pažljivije, zatim tiho prozborila: „Zašto plačeš?“

Mala vila je bila zahvalna na njenom pitanju, no ni sama nije bila sigurna što ju je toliko ražalostilo, pa je naposljetku odgovorila: „Nedostaje mi moj dom.“ Djevojčica nije znala što da učini. Vila je bila previše mala da je zagrlila ili potapša po leđima. Također je bila i previše mala da joj ponudi svoj rupčić.

„Znam kako se osjećaš“, reče djevojčica tužno. „Meni nedostaje majka“, nadoda djevojčica drhtavim glasom.

Mala je vila podigla pogled i vidjela djevojčicine oči koje su se ljeskale od suza. Nešto je na toj djevojčici bilo drugačije. Nešto što se maloj vili sviđalo. Vila se rodila iz cvijeta pa nije imala roditelje, ali je zaista žalila djevojčicu.

„Što se dogodilo tvojoj majci?“ nespretno je upitala.

„Umrla je“, odgovori djevojčica, a zatim je upita: „Zašto si ti tako daleko od kuće?“

„Tražila sam sreću“, odgovori mala vila. Djevojčica ju je pogledala, ali drugačije od gusjenice, drugačije od skakavca, zeca ili pčele. „Pa, jesi li je pronašla?“ upita djevojčica.

„Nažalost, nisam. Pitala sam skakavca, gusjenicu, zeca i pčelu i svakoga od njih nešto drugo usrećuje. Mislim da je nikada neću pronaći. Znaš li ti možda gdje mogu pronaći sreću?“

Djevojčica uzdahne i reče: „Ne, nažalost, ne znam, ali voljela bih ti pomoći u potrazi.“ Mala vila se razveselila: „To bi bilo odlično.“

Uskoro se oglasilo školsko zvono.

„Joj, moram ići“, reče tužno djevojčica. Sva su se djeca oko njih razbježala ne obraćajući pažnju na njih.

Mala vila se također ražalostila: „Kada ćemo se opet vidjeti?“

„Sutra ne moram u školu, pa dođi sutra. Navratit ćemo do moje bake, ona će ti se svidjeti, vrlo je draga.“ Mala vila se razveselila i jedva je čekala sutrašnji dan.

Vrijeme do dogovorenog sutrašnjeg sata malo joj je vili prošlo nevjerovatno brzo. Čekala ju je na cvijetu i iz daljine je već mogla vidjeti dva repa koja se njišu. „Bok! Hoćeš li poći sa mnom?“ upitala ju je djevojčica koja je silno željela upoznati malu vilu s bakom.

„Ona živi u blizini“, tumačila je djevojčica. „Svo svoje slobodno vrijeme provodim s njom, ona me uvijek dobro nasmije, a usto jako dobro sluša.“ Maloj se vili svidje opis bake. „Misliš li da će nam biti voljna pomoći u našoj potrazi?“ upita. „Dakako da hoće“, odgovori djevojčica.

Zapričale su se pa nisu ni primijetile kada su se našle pred ulaznim vratima dvorišta. Djevojčica je veselo otvorila vrata i ušla u dvorište. Bilo je prekrasno uređeno. Bilo je toliko prekrasnog cvijeća da je mala vila poželjela da nikada ne mora otići. Čak je pomislila da bi joj jedan od cvjetića mogao biti novi dom.

„Bako, stigle smo!“ poviče djevojčica i pokuca. Ubrzo joj je vrata otvorila mala, debeljuškasta bakica. Imala je sijedu kosu, svezanu u nisku punđu koja je dodirivala njen topao, pleteni šal. Na licu joj je sjajio osmijeh, a imala je iste one rumene obraze poput djevojčice.

„Uđite, uđite. Taman sam pripremila čaj, a keksići samo što nisu gotovi. Nadam se da tvoja mala prijateljica voli keksiće od čokolade“, nasmijano kaže baka.

„Obožavam keksiće od čokolade!“ nestrpljivo kaže mala vila na što se baka i djevojčica nasmiju. Djevojčica je sjela na jednu od stolica za okruglim stolom, a mala vila na kutiju koja je stajala na stolu. Nisu imale šalicu koja bi odgovarala maloj vili, pa je ona pila iz najmanjeg čepa kojeg je baka mogla pronaći. Kad su se sve tri smjestile baka je odahnula, otpila gutljaj čaja i spremno započela razgovor.

„A, sada, moja Ančice, upoznaj me sa svojom prijateljicom.“

„Ovo je moja mala prijateljica vila“ reče djevojčica. „Kako si ti tako lijepa i majušna stigla do nas?“ upita je baka.

„Malo sam zalutala...“ pogledala je djevojčicu koja ju je podupirala pogledom da otkrije više, „...ustvari tražila sam sreću pa sam zalutala.“ Šutjele su.

„Sreću! Zanimljivo! Jesi li je pronašla?“ upita baka.

„Ne, nisam“, tužno odgovori vila, ali djevojčica veselim tonom doda : „Zato ću joj ja pomoći da je pronađe!“ Baka pogladi djevojčicu po kosi.

„To bi bilo divno, kad bi se sreća mogla tek tako pronaći“, reče baka. Vila i djevojčica nestrpljivo su iščekivale nastavak onoga što će baka reći.

„Malene moje, znate li kako pronaći sreću?“ tiho im kaže.

„Reci nam, bako? Zašto se sreća skriva?“ pita djevojčica.

Baka se osmjehne i s topline doda: „Ona se ne skriva, ona samo čeka trenutak da dođe. Ja sam pronašla sreću ili bolje rečeno ona je pronašla mene, a ja sam joj dopustila da uđe i toplo se smjesti u meni.“

„Ne razumijem. Ako si našla sreću možeš li nam je pokazati?“ upita djevojčica. Baka se ustane i s police skine jednu lijepu i staru fotografiju. Bila je to fotografije cijele njene obitelji. Ančica je bila još malena beba, a njezina je majka još bila živa. Baka pruži fotografiju djevojčici, a ona i vila se zagledaju u nju. Promatrale su je i u dubini srca počele shvaćati. Naposljetku progovori baka.

„Ana je moja sreća. Ja sam odabrala biti sretna što je imam.“

„Znači, sreća je već ovdje, ali je mi ne vidimo“, zaključila vila. Na što baka kimne i doda: „Sreća je poput leptira. Ako je pokušaš uloviti, nećeš uspjeti, ali će ti ona drage volje sletjeti na rame ako budeš strpljiva“, kaže mudra baka i još se jednom osmijehne.

Ostatak čaja popile su u tišini. Uskoro je došlo vrijeme da se djevojčica i vila oproste od bake. „Vi ste me zaista usrećile svojim dolaskom. Dođite i sutra ako ste voljne“, kaže baka dok ih je pozdravljala na vratima.

„Draga bako, doći ćemo!“ kaže djevojčica.

„Hvala vam puno na čaju i keksima!“ reče vila, premda ju je baka slabo čula jer je vila bila vrlo tiha da bi je baka čula na udaljenosti od vrata do ograde.

Djevojčica i mala vila napustile su bakinu kuću zamišljene. Razmišljale su o razgovoru s bakom.

„Veselite se malim stvarima“, savjetovala ih je baka kada su sutradan došle kod nje.

Mala vila je shvatila da su svi dani provedeni u tulipanu bili dani provedeni u sreći i da zapravo nikada nije trebala tragati za srećom.

„Vilo! Mislim da napokon razumijem!“ reče djevojčica. „Tvoji te prijatelji s livade nisu prevarili. Oni su ti pokazali sreću, ali ti u tome nisi mogla vidjeti što i oni. Tvoja sreća leži negdje drugdje.“ „Da, moja sreća je moj dom“, reče vila radosno. Cilj njenog putovanja bio je ostvaren. Pronašla je sreću. Vila i djevojčica su dugi niz godina ostale prijateljice. Dobro su zapamtile bakine riječi: „Sreća je poput leptira. Ako je pokušaš uloviti, nećeš uspjeti, ali će ti ona drage volje sletjeti na rame ako budeš strpljiva.“